

ועל יוון מצולת רומי וכל חלצה וטיט
לא בכה, כי שחק להבלים.

VIII

בַּעַד אֲשַׁנְבִי

מליצות חדות נוצצות, שלופות כחברות,
ושוק רחב ידים, בו זריזים מרויחים;
כידודי-אש, גוזמאות, חבת-עם זבות,
וסוחרים אמת וצדק — להמון מדריכים.

תועים או מתעים? יסוד עולם ההבל,
ואובד האיסטנס, אשר נפשו לא מטומאה.
אי אפשר לשדה להזרע בלי זבל,
ואי אפשר להמון בלי תרמית והונאה.

IX

היה פגרי, היה עורי, אחוז בכנף תקיפים,
ועל שכמה תשאף הכתה, המפלגה;
אך אוי לך אם חי אתה, וסוקר בעד צעיפים —
בוגד, כופר תהיה, ושמך יהי לחגא.

למה תחכם יותר ויקנאו בך חברים?

למה תצדק מאד ותעורר אף ומשטמה?

חיה עם הבריות, עשה מה שעושים אחרים;

במקום שאין אנשים — השתדל להיות בהמה!

X

לא אוכל לשקר, להוליך שולל ולרמה;
האמת משאת נפשי, כחיי לי יקרה.
אינני סר למקומות, אשר השקר מטמא,
אינני תוקע בשופר עבודה זרה.

בבית מלא עשן, לכהי עין בלי תרופה,
לא אגלה תמונות קדושות לי ויחידות.
אל קיר ברזל, אשר בנו הפזב והחנופה,
לא אנפץ גלגלתי — עוד לה חיים ועתידות.

XI

אני מתעב מעשה-ריק, לא אוכל דוש תבן,
לברך ברכה לבטלה אין בפי מלים.
בעברי על מרקולים לא אוכל לזרוק אבן,
ואם הכל כורעים, אני לא אכרע לאלילים.

אבטח ולא אפחד: את האמת אין לכתות.
עצום ורב השקר, אך אין לו ארך ימים.
אני מחכה ליום — יטאטאו גללים ואשפתות,
ושב שכל ובנה מקדשו כמו רמים.

XII

אפס קצה הדברים, בקו עקום מדודים,
בעד ערפל אתה רואה ולא מוצא טעם,
לכן צל הרים אתה רואה כגדודים,
ולחש עלה נדף באזנה פסטר רעם.